

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven kasatsionen sad (Bułgaria) w dniu 28 czerwca 2022 r. – Postępowanie karne przeciwko BG

(Sprawa C-427/22)

(2022/C 408/36)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Varhoven kasatsionen sad

Oskarżony

BG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy definicję instytucji kredytowej w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013⁽¹⁾ z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 należy interpretować w ten sposób, że udzielenie kredytu musi odbywać się wyłącznie ze środków, które zostały przyjęte w formie depozytów lub innych funduszy podlegających zwrotowi od klientów czy też instytucja kredytowa może udzielać kredytów również ze środków z innych źródeł?
- 2) W jaki sposób należy dokonywać interpretacji „akt[ui], wydan[ego] w jakiegokolwiek formie przez organy, na mocy którego udzielono zezwolenia na prowadzenie działalności” w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 42 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012, i czy obejmuje on zarówno zatwierdzający system zezwoleń, jak i zatwierdzający system rejestracji transakcji kredytowych?

⁽¹⁾ Dz.U. 2013, L 176, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad (Bułgaria) w dniu 28 czerwca 2022 r. – postępowanie karne przeciwko VB

(Sprawa C-430/22)

(2022/C 408/37)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Spetsializiran nakazatelen sad

Oskarżony

VB

Pytania prejudycjalne

Czy art. 8 ust. 4 zdanie drugie dyrektywy 2016/343⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że nakłada on na sąd krajowy, który mimo niespełnienia warunków określonych w art. 8 ust. 2 tej dyrektywy skazuje oskarżonego w trybie zaocznym, obowiązek wyraźnego pouczenia o prawie oskarżonego do wznowienia postępowania, które przysługuje mu na mocy jej art. 9, tak aby oskarżony mógł później – w szczególności w chwili jego zatrzymania w celu wykonania kary – zostać o tym prawie powiadomiony? Pytanie to powstaje z uwagi na fakt, że prawo krajowe nie przewiduje powiadomienia osoby skazanej zaocznie w momencie zatrzymania w celu wykonania kary o przysługującym jej prawie do wznowienia postępowania; prawo krajowe nie przewiduje również udziału sądu w wydaniu europejskiego nakazu aresztowania w celu wykonania kary.

Czy art. 8 ust. 4 zdanie drugie dyrektywy 2016/343, a w szczególności sformułowanie: „aby [...] powiadomiono go także o możliwości zaskarżenia orzeczenia i o prawie do wznowienia postępowania lub do innego środka prawnego, zgodnie z art. 9”, należy interpretować w ten sposób, że jest to powiadomienie o formalnie przyznanym prawie do wznowienia postępowania czy też jest to powiadomienie o prawie do złożenia wniosku o wznowienie postępowania, przy czym zasadność tego wniosku podlega jeszcze późniejszemu badaniu?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (Dz.U. 2016, L 65, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad (Bułgaria) w dniu 28 czerwca 2022 r. – Postępowanie karne przeciwko PT, SD

(Sprawa C-432/22)

(2022/C 408/38)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Spetsializiran nakazatelen sad

Oskarżeni w postępowaniu głównym

PT, SD

Pytania prejudycjalne

Czy w przypadku postępowania karnego dotyczącego oskarżenia o przestępstwa objęte zakresem stosowania prawa Unii jest zgodna z art. 19 ust. 1 zdanie drugie TUE oraz art. 47 ust. 1 i 2 karty ustawa krajowa ustanawiająca wymóg, zgodnie z którym inny sąd, a nie sąd rozpoznający sprawę, przed którym przeprowadzono wszystkie dowody, musi badać merytorycznie ugodę zawartą między prokuratorem a oskarżonym, jeżeli powodem tego wymogu jest to, że istnieją inni współoskarżeni, którzy nie zawarli ugody?

Czy jest zgodna z art. 5 decyzji ramowej 2004/757 (¹), art. 4 decyzji ramowej 2008/841 (²), art. 19 ust. 1 zdanie drugie TUE oraz art. 52 w związku z art. 47 karty ustawa krajowa, zgodnie z którą ugoda kończąca postępowanie karne zostanie zatwierdzona tylko wtedy, gdy wszyscy pozostali współoskarżeni i ich obrońcy wyrazili zgodę na tę ugodę?

Czy art. 47 ust. 2 karty wymaga, aby sąd, po zbadaniu i zatwierdzeniu ugody, odmówił rozpatrzenia zarzutu przeciwko innym współoskarżonym, jeżeli orzekł w przedmiocie tej ugody w sposób, który nie stwierdza ich udziału, ani nie stanowi orzeczenia o ich winie?

(¹) Decyzja ramowa Rady 2004/757/WSiSW z dnia 25 października 2004 r. ustanawiająca minimalne przepisy określające znamiona przestępstw i kar w dziedzinie nielegalnego handlu narkotykami (Dz.U. 2004, L 335, s. 8).

(²) Decyzja ramowa Rady 2008/841/WSiSW z dnia 24 października 2008 r. w sprawie zwalczania przestępczości zorganizowanej (Dz.U. 2008, L 300, s. 42).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rayonen sad (Bułgaria) w dniu 4 lipca 2022 r. – „Em akaunt BG” EOOD/Zastrahovatelno aktsionerno druzhestvo „Armeets” AD

(Sprawa C-438/22)

(2022/C 408/39)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski rayonen sad